

man er tilbøjelig til i Justitsministeriet — det gælder ikke Ministeren personlig, men Justitsministeriet, dér er man ikke tilbøjelig til at vurdere dette Arbejde rigtigt. Det er heller ikke rigtigt, at Betjentene sagde: Pyt med det, bare vi faar Pengene, saa kan vi godt arbejde noget længere. De har Gang paa Gang henvendt sig til Inspektøren og anmodet ham om, at Arbejdstidsreglerne maatte blive overholdt, men de er blevet afvist, Arbejdstidsreglerne maatte ikke overholdes, Betjentene skulde arbejde over. Det er slet ikke Betjentene, der har presset paa for at faa Overarbejde. Den højtærede Minister bør i saa Henseende rette sine Bebrejdelser mod Ledelsen af Straffeanstalten, det kan han være ganske overbevist om.

Saa bebrejdede den højtærede Minister mig, at jeg har fremdraget denne Sag her i Rigsdagen og gjort Brud paa en Lov, hvorefter den Slags Sager skal gaa den embedsmæssige Vej. Nej, heri tager den højtærede Minister fuldstændig fejl. Naar jeg har en Sag, har jeg som Rigsdagsmand ikke andre Steder at fremdrage den end her i Rigsdagen. Det er her i Rigsdagen, at en Rigsdagsmand skal fremdrage de Sager indenfor Statens Administration, som han finder skal omtales, og det er ikke Statens Embedsmænd, men den højtærede Justitsminister, der skal staa til Ansvar og Regnskab for, hvad der sker. Det er meget muligt, at den højtærede Justitsminister har haft saare ringe Indflydelse paa, hvorledes denne Sag har udviklet sig, men derfor staaar han alligevel til Regnskab for det. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at der har været en Tid, hvor jeg troede, at Fængselsvæsenet her i Landet med de nuværende Ledere virkelig vilde blive moderniseret, og jeg havde den allerbedste Tro til, at der vilde blive gjort alt for at skabe en helt ny Aand og bedre Forhold indenfor Straffeanstalterne. Men jeg tror, det hele Fængselsvæsen er ved at stivne i Bureaukratisme. Det siger jeg rent ud til Ministeren, det kan ikke være hans Skyld alene.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg skulde have brudt Loven ved at omtale denne Sag i Stedet for at lade den gaa den vedtægtsmæssige, lovmæssige Vej. Jeg vil spørge Ministeren, hvorfor er de nye Arbejdstidsregler for Horsens Straffeanstalt ikke forelagt Lønningsraadet til Erklæring; det er jo Skik at gøre det. Der findes en Beslutning om, at saadanne

Arbejdstidsregler skal forelægges Lønningsraadet. Alle andre Etater gaar til Lønningsraadet med deres Arbejdstidsregler og faar dem godkendt, men Straffeanstalterne har ikke været hos Lønningsraadet med deres. Hvorfor maa Lønningsraadet ikke udtale sig om den Arbejdstidsordning? Er det, fordi den er saa urimelig, saa umulig, at man ikke tør forelægge den for Raadet? Hvorfor skal den gennemføres i Mørke, uden at de rette Autoriteter har udtalt sig derom? Jeg synes, det er ganske urimeligt. Naar alle andre Etater gaar til Lønningsraadet med deres Arbejdstidsordninger og faar dem godkendt eller ændret, hvorfor skal saa Fængselsvæsenet gennemføre deres uden at gaa til Lønningsraadet? Og hvis der saa var blevet gennemført en Ordning, hvorved Staten tjente mange Penge, saa at Ministeren kunde komme og sige: Nu har vi reformeret Arbejdstidsordningen paa Straffeanstalterne, specielt Horsens, og det har vi tjent en uhyre Bunkke Penge paa — ja, saa kunde Ministeren endogsaa vente Forsonlighed fra min Side, men der er ikke fra Ministerens Side gjort et eneste Forsøg paa at bevise, at han tjener noget som helst ved den Forandring, her er sket. Jeg ved vel, at i Sommer har en højstaaende Mand indenfor Fængselsvæsenet sagt til Funktionærerne: Vi skal tjene 100 000 Kr. ved denne Ordning, om det koster noget mere i Horsens end hidtil, kommer ikke den Ting ved. Vi skal tjene de 100 000, taber vi lidt ved Gennemførelsen af 9 Timers Arbejdsdag i Horsens, tjener vi saa meget mere paa Vridsløselille, Nyborg og andre Steder. Det er ikke nogen fornuftig Administration. Deri tror jeg Ministeren vil give mig Ret, thi hvis man kan tjene Penge ved at indføre længere Arbejdstid i Nyborg, paa Kristianshavn og ved Vridsløselille Straffeanstalter, men har mindre Udgift ved at beholde 8 Timers Arbejdsdagen paa Horsens Straffeanstalt, er det den fornuftigste Ordning. For jeg kan ikke tænke mig, at Ministeren skulde have sagt til sine Embedsmænd: Uden Hensyn til, om vi tjener Penge eller ej, skal der overalt indføres længere Arbejdstid. Jeg kan forstaa, at Ministeren kan have en vis Tilfredsstillelse ved at komme over til sine Vælgere paa Lolland og docere den Anskuelse, at det er altid en stor Fordel at arbejde 9 Timer om Dagen i Stedet for 8. Jeg ved selv, hvorledes Valgkandidater taler. Jeg kunde tænke mig, at Ministeren kunde